

А Есенъта седѣше до леглото на Зимата. Вардѣше я да не се събуди и да не размѣта снѣжнитѣ парцали. Чакъ вечеръта на четвъртия день Зимата отвори очи.

— Брей, какъвъ бѣше този сънь! — каза тя тежко.

— Нищо, нищо, сестрице! То ще е отъ винцето! Бѣше силничко! — успокояваше я Есенъта. — Хайде, остани си съ здраве!

Тя си тръгна и весело засвири. По стѣпкитѣ ѝ пакъ се повлѣкоха тежкитѣ мъгли. Запрехвърка снѣгъ.

Когато мина край селото, Есенъта надникна въ малкото прозорче на Ганкината кѣщица. Вжтре пламтѣше буенъ огънь и миришеше на варена царевица

— До виждане, мило дете! — каза Есенъта и чукна на прозорчето.

Ганка бързо се обърна, да види кой чукна. Нѣмаше ни кого. Тогава тя отвори вратата, но бързо се дръпна. Вънъ прелиташе снѣгъ, Есенъта си бѣше заминала.

Орлинъ Василевъ

ПО ГРОЗДОБЕРЪ

Сочни винени грозда
Скрити въ лозовитѣ листи;
Слънцето надъ тѣхъ пилѣй
Своитѣ лѣчи сребристи.

Тамъ до синуръ поваленъ
Сѣнчестъ орѣхъ сѣнка стели.
Гроздоберки съ кръшенъ гласъ
Пѣсень кръшна сѣ запѣли.

П. Керемидчиевъ